

ח.

מנהג העם בליל הושענא-רבה להרבות נרות בבית-הכנסת ומתפללים תפילת ערבית בהכנעה גדולה ובכוונה כמו בליל יום-הכיפורים, ורבים נוהגים גם-כן מבערב, כמו ביום-הכיפורים, והולכים ומתקבצים בעלי אסופות ללמוד תורה כל הלילה, לחסות בנועם ה' בצל האמונה, וצריך האיש להיות בזרזות, המביאה לידי זהירות, למעט באכילה ושתייה, אלא אוכל-נפש בלבד, שהמאכל מביא את השינה ואין השעה צריכה לכך, כי המשפט לאלוהים הוא, כי משעת הנעילה הונח משפט האדם בצריך-עיון והשקפה לטובה, הכול לפי המעשה והטוב אשר ייטיב כל אחד ואחד, יוסיפו למחול לו וחיה, והיה אם לא יתן לב לתקן מעוותו, יחמירו בבית-דין של מעלה בפסק דינו, והמלמד זכות חוזר ומלמד חובה, ואחר גמר דין חולקים הפתקים לממונים אכזרים ועדי-מסירה כרתי, הן למות והן לחיים.

(„חמדת הימים“).

י. הדלקת נרות

וכן בהושענא רבה מביא כל אחד ואחד עששית דולקת בכנסת.

(שבלי הלקט, הלכות ימים טובים רמ"ב).

ומנהג להדליק כל הנרות שבבית הכנסת לכבוד התורה על שם „כי נר מצויה ותורה אור“.

(שבלי הלקט שע"א).

מרבית קצת בנרות כמו ביום הכיפורים.

(ש"ע או"ח תרסד ס"א).

וכן נהגו בצרפת להדליק נרות בהושענא רבה כבליל כיפור.

(ספר המנהיג הלכות אחרונות ל"ט).

מנהג העם בליל הושענא-רבה להרבות נרות בבית הכנסת.

(„חמדת הימים“).

